

Желев си запушва ушите също като Тодор Живков

ВИОЛЕТА РАДЕВА

Ще рече човек, че се движим в кръг и нищо не се променя. Събитията са същите, преместват се само на няколко километра на запад или на изток. Силистренските майки и деца протестират. След като блокираха гранично-пропускателния пункт на границата с Румъния, заплашват с гражданско неподчинение. Причината напомним за трагедия, добре известна на цяла България – как дълги години Русе беше унищожаван от химическите заводи в Гюргево, плод на научно-властническата мегаломания на клана Чаушеску. Плод и на братска отмъстителност. Построихме АЕЦ „Козлодуй“, румънците ни върнаха, като по протежението на Дунав точно срещу центровете на българските градове построиха гиганти на социалистическата химия и металургия. Със съгласието на Тодор Живков, подпечатано с перверзните комунистически целувки.

Години наред Русе умираше в престъпно мълчание пред очите на цяла България. После перестройката на Горбачов, срещнала у нас хитряшката съпротива на Живков, реши да подкопае устоите на неговата власт чрез трагедията на русенци. Мнозина могат да си припомнят сигурно комитетите за защита, шумните прояви на всички онези, които бяха определени от съответните служби да станат лидери на бъдещата опозиция. Желю Желев, Петко Симеонов, Христо Смоленов, Георги Аврамов, Георги Мишев, Светлин Русев, Стефан Продев са само част от имената, които се обвиха с ореола на борци и мъченици покрай съвсем не измислените страдания и безизходно отчаяние на русенци. Пишеха. Подбрани, поръчани от определени среди статии. Написани от определени хора. Каква дейност развиваше тогава Желю Желев! И как не – ковеше си светлото бъдеще. Бъдещето на социалистическата демокрация по ленински. Получил тласък от агонията на русенските деца, жени и мъже, марксистът дисидент бързо капитализира сълзите и отчаянието на 200 хиляди души.

На бавно умиране чрез задушаване днес са подложени силистренци. Мъчат се да викат. Сега поне е разрешено да се казва, че някой някъде умира. Пишат писма. Не до Горбачов. Нито до Елцин. Тях не ги е еня вече за перестройката в България. Техните приятели, предвождани от Желю, я направиха. Пишат до президента г-н Желев. Но той мълчи. Екологията вече не може да бъде катапулт за изстрелване в президентско кресло. Нито за министър-председателско. Затова самотни жени и деца самотно протестират. Пък и кой да им обърне внимание, като всички отвсякъде за нещо протестират. Така преминавала славата на света. И човешкият живот.